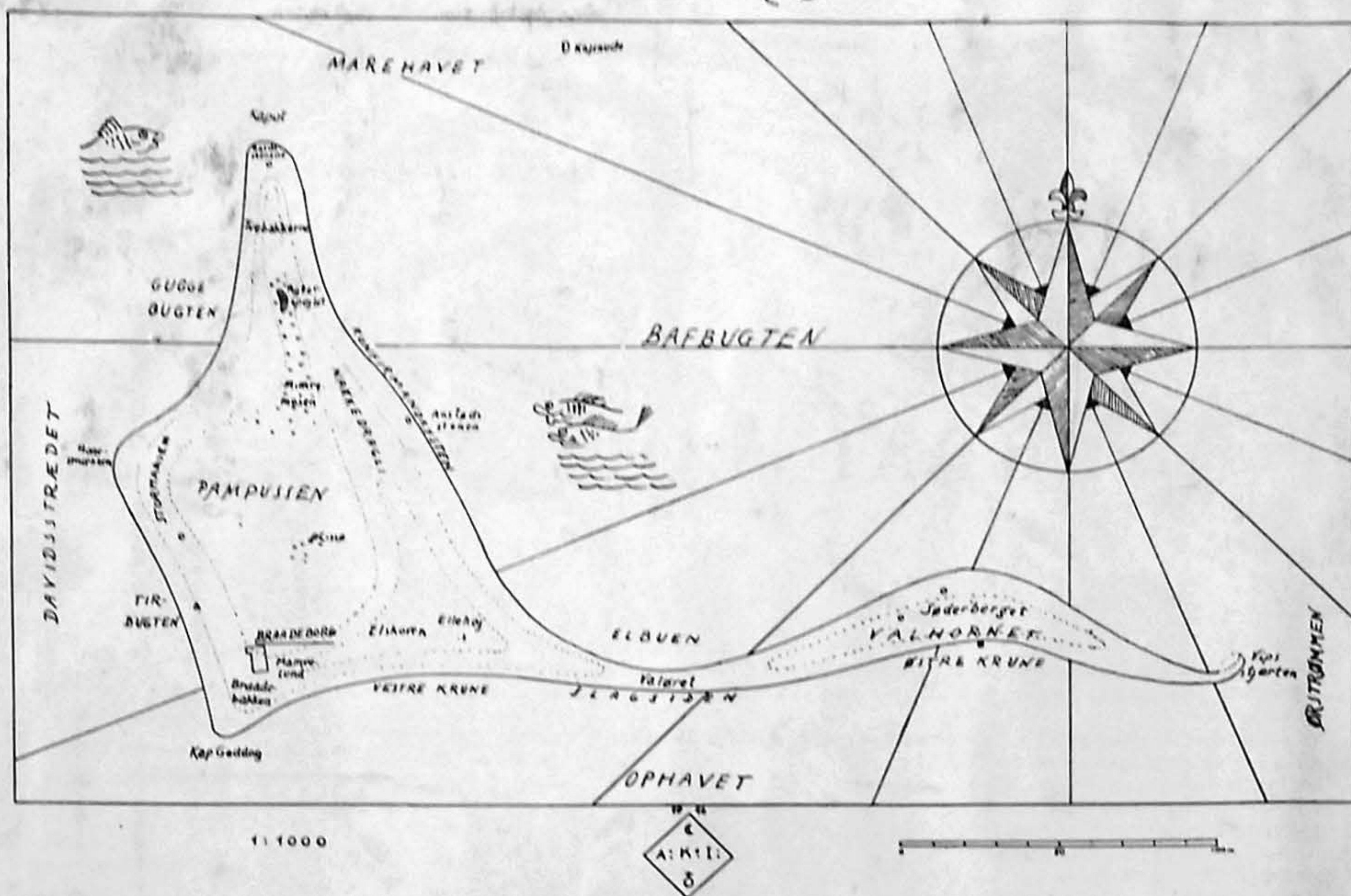

ELLEORE

ET RIGE I KRIG MED SIG SELV

Indtryk fra efterårsmanøvren i verdens mindste kongerige

FRA Danmark ankom Deres korrespondent med færgen til Brådeborg færgebro, og efter fortøining og valuta-veksling og beslaglæggelse af et tilfældigt medbragt »Søndag i Jylland«, der af en eller anden grund er blandt de suspekke blade i Elleore, har Deres korrespondent lejlighed til gennem iagttagelse og forsigtige forespørgsler at sætte sig ind i forholdene. Det land, der måske en dag kan stå med våben i hånd overfor os, afholder i de kommende dage efterårsmanøvre. Der indledes med en tap-penstreg i Maglelille i aften; men da der måske er enkelte af vore læsere fra Danmarks fjerneste skoler, der over-

Ved siden af det rent underholdende har det altid været »Folk og Værns« opgave at virke oplysende. Ikke mindst fremmede magters militærvæsen har interesse, og det er denne gang lykkedes vor mili-tære medarbejder at bringe nyheder, oven i købet fra et naboland, kongeriget Elleore.

Foto: Mogens Lange.

Privat for »Folk og Værns«.

Fra »Folk og Værns« militære medarbejder p. t. Brådeborg.

hovedet ikke er klar over hvad, hvor og hvem kongeriget Elleore er, skal Deres korrespondent, før vi går over til det militære, lige give den vigtigste orientering: —

Kongeriget Elleore, et ørige, ligger midt i Roskilde fjord. Det er ikke stort, men øen har gennem århundreder domineret indsejlingen til den tidligere kongeby, Roskilde. Elleores første berømmelse skyldes Danmarks filmskonge Ole Olsen, som i 1907 besluttede at give sit publikum smæk for skillingen og lod en løvejagt med to »prachtvolle männliche Löwen« fra Hagenbeck optage på øen. Optagelsen førte til verdenssucces, og filmen gik kloden rundt. Et forbud på grund af dyrplageri satte sensation i foretagendet og gav yderligere reklame. Så sank Elleore atter hen i fjordens glemsel, indtil en højst util-fældig samling personer besluttede at opbygge et rigtigt gammeldaws rige med konge med krone, hermelin og

(1) »Fjenden i sigte!« Kanonen er klar. Der ventes kun på ordren til at fyre.

(2) »Hvor vil fjenden gøre landgang?« I hovedkvarteret på »Ellevirke« studeres kortet og ordrer uddeles.

scepter, med eget flag, egne frimærker, penge og alt det der. Elleore løsrev sig fra Danmark før Færøernes forsøg, og et land opstod, hvor man spændte livremmen ud i stedet for ind, hvor drøm og virkelighed gled ud i et, med et Ellefolk som eventyrets søndagsmennesker i kamp mod hverdagssurhed og åndelig nudisme.

I spidsen for riget står *Kongen* og hans *Råd*, som giver lovene. Den daglige administration varetages af *Gehejmekabinettet*, bestående af en *Kansler*, en *Drost* og en *Marsk*. De forskellige sager sorteres under et væld af kollegier, kancellier og directioner. Kancelliet for externe affærer ordner således udenrigspolitik, kommercekollegiet har nok spøg for, men den er dyr, for det tager sig af handelen, men det, der imidlertid i denne forbindelse må interessere, er »generalitets- og kommissariatskollegiet«, der styrer landmilitsen (hæren), og »admiralitetskollegiet«, der tager sig af søetaten (flåden).

For overhovedet at kunne forsvare sig, har rigsrådet ad diplomatisk vej betinget sig, at eventuelle interesserede krigeriske lande, f. eks. Danmark, først giver sig til kende som angriber gennem en krigserklæring, idet elleborgerne for størstepartens vedkommende er bosat i udlandet og derfor først skal mobiliseres. Invasioner i sommermånederne kunne forventes at blive besvarede, medens en invaderende troppestyrke uden for sæsonen vil blive overladt til sig selv, hvilket snart vil resultere i en tilbagetrækning, da Sibiriens ødemarker er det rene tivoli mod Elleore om vinteren.

Atomfaren har man helt elimineret, alene på grund af, at atombomben er udregnet til at være 90015 gange dyrere end hele kongeriget med samtlige statsborgere på højeste livsforsikring.

De samlede krigsstyrker på Elleore er *landmilitsen*, *søetaten* og *dragekorpset*, og som det vil fremgå af det efterfølgende, har den forsvarskommission, der har givet indstilling om værnene, ikke taget det så nøje, om bevæbning og metoder i forsvaret var gammeldags eller ulogiske, men udelukkende haft for øje, at de for angriberne skulle være *uventede*.

Der er værnepligt i Elleore, over 100 % af befolkningen,

gen, idet mange går igen i de 3 værn. Øens kvinder er indordnede i »samfundshjælpen«, de kaldes ikke lotter men »madonnaer« og forestås af en »primadonna«. De sørger væsentligst for forplejningen og forfriskninger.

For at begynde med luftkrigsstyrkerne, så findes der ikke flyvere på Elleore, men derimod et væld af drager i alle størrelser og udstyr. Hele øen kan luftsikres af 50 store drager. De mange måger og terner er også udnyttet til forsvaret og hører under dragekorpset. Deres i forvejen uvenlige indstilling over for fremmede er udbygget, så uvedkommende straks angribes med skrig, skrål, gødning og trækken i hår og skæg.

Søetatens grader er de gamle danske: Generaladmiral-løjtnant, scoutbynacht, linieskibs-, fregat- og korvetkapitain, højbådsmand, bådsmandsmath, overmatros, adelsburs og svabergast. Under ligestillede findes bl. a. søfiscaler, admiralitetsskrivere og smørstikkere.

Søetaten råder over linieskibet »Løven«, bådflådens færge »Hermes« som Defensionsskib og i krigstilfælde en

(3) Invasionen bekæmpes. Elleores landmilit retter et dristigt modstød mod de invaderende styrker.

beslaglagt og en hyret Avisobåd. (Den sidste dog kun, for så vidt den ikke er optaget til fiskeri og jagt af udlejer). Endvidere bemandedes fortorvet »Kajsnude«, der da ophører som forvisningssted for straffegaster. Sætaten beskæftiges i det daglige med indøvelse af maritime udtryk og kommandoroning, -styring, -spulning, -øsning samt kølhaling. I krig afsejler sætaten snarest fra Elleore, dels for ikke at synke landmilitsern ved at deltage på

landjorden, dels for at hindre landmilitsern i selv at udskibe sig.

Landmilitserns grader er: Marskalk, generalkvartermester, generalfelttøjmester, oberstvagtmester, maior, vice-maioir, vagtmester, overlieutenant, underlieutenant, fanejunker, fændrik, fourer, og landkadet. Ligestillede: felt-skær og værnemager.

Landsoldaterne indrulleres i afdelinger såsom:

»Ellebardisterne«, »borgervæbnin-gen«, »lansenerfænniken«, »arveprind-sens lette dragoner«. Som fremmed-legion findes »løvejægerkorpset«, der ledes af en løvejægermester.

Landmilitsern er hovedvåbnet og Elleores stolthed, og der er noget at være stolt af — det må indrømmes. Landmilitsern til parader er et skue i farvepragt. Enhver har lov til at anlægge sin egen uniform, der så blot skal godkendes af mu.ko (mun-deringskommissionen). Der er trekantede hatte, kepier, slirer og kvaster, og adskillige er højt dekorerede, idet der i Elleore ikke er det samme besvær som i udlandet med at opnå en orden. Man ser ridderkors, hæderstegn og huskors, og en flot fanejunker pranger med den store smukke vandreorden »medaillen for druknes redning«, der fås for at bjerge en kammerat i spirituøse vanskeligheder.

Den laveste løn (landkadettens) er 30 rigsdaler om måneden i den stenhårde elliske valuta, men nogen lejlighed til ekstravagance bliver der nu ikke, da skatte-procenten for nemheds skyld er sat til 100, og der er kildebeskatning.

Men skønt manges soldat fra nabolandet på sightseeing i Elleore nok kunne ønske at optræde i ellisk uniform på dyrehavsbakken, er alt dog ikke misundelsesværdigt. Der er en stram kadaverdisciplin; kollektive straffe er ikke alene velsete, de er også påbudt, men desværre for de elliske befalingsmænd er den højeste bakke 1 m og den længste marchtur 300 m. De egentlige straffe er meget hårde. Manges landkadet har grædt sine modige tårer i ensom forvisning, ja måske oven i købet i bøjen på forvisningsstedet »Kajsnude«, et øde klippeparti i opha-vet, og særlig drøj var turen, når det var højvande, og »Kajsnude« var overskyllet. Megen fryd er der heller ikke ved at sidde i sin fulde pragt med tungen ud af halsen i gabestokken på »Søderberget« eller stå offentligt iklædt som en hane og fremsige vers på »Kongens Gl. Torv«.

Meget gøres for at hårde landsoldaterne. Reglementet tillader slag af befalingsmænd fra maior og opefter, dog, som der staar i det gamle reglement: »kun med åben hånd og ingensinde i fjæs eller bag.« Idræt drives inten-sivt. Der spilles det nationale spil, ellebold, med en 75 cm massiv læderbold, der vejer 10 pund. Holdene består af hver 5 mand, 1 morakker, 1 stikker, 1 fup og 2 under-målere. Spillet kræver sin mand fuldt ud, og for at man overhovedet kan få 2. halvleg spillet, må der udleveres ¼ liter rom i pausen til hver spiller, men så går det og-så. Ingen spiller har efter kampen mindre end en snes idrætsmærker fordelt rundt om på kroppen.

Landsoldaterne er formeret i delinger på hver 10 mand. Standardudrustningen er for hver landsoldat: gevær, ba-jonet, hjelm, der samtidig er kogekar, og lommelærke. Specialudrustningen inden for delingen er således: Nr. 1 har sabel, nr. 2 horn, nr. 3 tromme, nr. 4 bære, nr. 5 vækkeur, nr. 6 ekstra snørebånd, lommestørklæder samt delingens tandbørste og kam, nr. 7 støvleknægt, nr. 8 spytbakke, nr. 9 røgvender og nr. 10 krudt, kugler og tobak.

Der er ingen pudsning udenfor tjenestetiden. Knapper pudses under kryben og kravlen, uniformer vaskes under vadeøvelser, skæg og hår svides af, ge-værer skydes, hjelme koges og sabler fugtles rene.

Af våbenøvelser findes eksercits, hvorunder der må ryges. Den lettes yderligere for udøverne ved at en skjult »forklapper« slår takten og sam-tidig forstærker indtrykket af de en-kelte geværgreb.

Også roning dyrkes intensivt, og me-gen træning i denne uddannelsesgren får landsoldaterne gennem deres al-mindelige færdsel på orlovsrejser ind og ud af landet. Elleores båd-farts far-tøjer har 1.ste og fælles klasse, men i begge klasser skal passagererne selv ro, dog med fløj i årene på 1.ste klasse, men denne klasse benyttes sjældent af landmilitsern, da der ikke gives milit-sbillet til den.

Uddannelsen gennemføres ved hjælp af straffe, evt. prygl. Klager, der

(4) En helt er faldet! Marskalken — forsvarers tapre leder — er segnet i kampen.

(5) Der er blæst af! og en af de stolte krigere fra »Arveprindsens lette dragoner« har modtaget en orden.

(6) Skål — tillykke med sejren! « Ven og »fjende« samlet foran Brådeborg (øens hovedstad, slot og eneste hus) — over en øl.

måtte forekomme, fremsendes ad kommandovejen til k. f. u. & u. s. (kontoret for uønskede og uekspederede sager), hvorfra de aldrig kommer videre.

I Elleores feltbefæstning er der gjort alt for at synke og genere en invaderende fjende. Der er kanonstillinger,

(Fortsættes side 22)

Et rige i krig (fortsat fra side 20)

miner, ulvegrave, åbne latriner, kviksand og pigtrådshegn. Af besparelseshensyn, og fordi de er nemmere at slå, bruges pigtrådshegn af høstbindegarn, der tilmed narrer fjenden, da det ikke kan klippes med en pigtrådssaks.

Der skydes på fjenden, når man ser det hvide i hans øjne, holdes mod leveren, da alle geværerne har en indskydningsfejl, og inden nærkampen begynder, fylder landsoldaterne munden med sæbevand, der spyttes i øjet på fjenden for at blinde ham. Der kæmpes til det sidste, hvorefter landmilitsen overgiver sig efter at have afladet geværer og kanoner.

Efterårsmanøvrerne i år blev en sand prøve på land-

soldaternes træning. Hårdest var kampene om »Ellevirke« og »Stormåsen«. Forsvarerne vandt, for det skal de jo altid, og nu sidder Deres korrespondent udpumpet af strabadserne og nyder en ellebajer.

Det ses af det forangående, at Elleore ikke let kan erobres. Men skulle det alligevel ske, så har Elleore også sit hemmelige våben. Og for det må alle — fjender som venner — segne på valen — for det er *latteren*. De dør simpelthen af grin!

Men når alt liv er udslukt, sidder en ensom lille fugl tilbage på en vippende gren i »elskoven«. Og mens solen blodrød synker i vest, udtrykker den lille fugl med sit gule næb sin opfattelse af situationen i et fuldttonende: »Pip!«